

СКОКЛЮ И БРЪМБАРАНЪ

Легна скоклю скакалецъ
да почине подъ листецъ...
и затърка мързеливо,
после ситно, та игриво.
Чуго бръмбаръ бръмбаранъ,
черенъ, грозенъ дебеланъ.
И полечка се затири
веселбата да издири.
Низъ полята ходи, пита,
де е тази сватба скрита,
де е тозъ напетъ свирецъ,
този маминъ хубавецъ...
Най-подире изнамъри,
па се чуди и се пери,
и надменно поздрави,
после тихо промълви:
— Добро-утро, скакалецъ,
и на тебъ, зеленъ листецъ!
Отъ далече чухъ тъдява
зурли, тжпани и врява.

И не искахъ да отмина,
рекохъ малко да почина...
— Заповѣдай, бръмбаране,
нека драго да ти стане,
днеска, както му е редъ,
и за твой голѣмъ късметъ,
сватба дигаме тъдява,
женимъ, синята тинтява...
Рече веселъ скакалеца,
а повтори го листеца...
И заудряха, запѣха,
чакъ полята закѣнтѣха.
То бѣ чудо, то бѣ врява,
два дни, три дни продължава
Но надъ тази веселия,
спрѣ се гарванъ лакомия.
Безъ добрутро, безъ слова,
бръмбарана изкълва,
после скокля цигуларя
надrobi го на попара...

И. Стубель

